

[Hauch.]

Krav paa at vide alt, hvad der er foregaaet i denne Sag.

Den højtærede Indenrigsminister spurgte mig, om jeg kunde tænke mig, at der kunde foretages noget, som kunde medvirke til at afbøde denne Ulighed. Jeg sagde derom til den højtærede Indenrigsminister, at jeg ikke følte mig kompetent til at føre nogen Samtale med ham om disse Ting, men jeg vilde, dersom Spørgsmaalet skulde give Anledning til Drøftelse mellem den Gruppe, jeg tilhører, og det høje Ministerium, henviser den højtærede Indenrigsminister til at søge en saadan Samtale med mit Partis Formand, det ærede Medlem af det høje Folketing, Hr. Dr. Krag. Disse Bemærkninger mellem den højtærede Indenrigsminister og mig førte til en saadan Henvendelse til Dr. Krag og førte til, at der kom Samtaler i Gang mellem mit Partis Formand og mig paa den ene Side og til at begynde med den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Statsminister paa den anden Side, og disse Samtaler førte til, at der blev optrukket nogle Hovedretningslinier, som jeg senere skal gøre Rede for, nogle Hovedretningslinier, hvorefter en Afbødning af de nævnte vanskelige Forhold kunde finde Sted. Resultatet af Samtalerne kom til at foreligge i Form af en Gruppe Ændringsforslag, som skulde indgaa i Lovforslaget foran de Paragraffer, der fandtes deri, altsaa indføres som en Indledning i Afsnit I.

De Hovedretningslinier, hvorefter dette Forslag blev udarbejdet, var som nævnt optrukket efter Samtaler med og i Forstaaelse med mit Partis Formand og mig, men det ligger i Sagens Natur, at vi maatte sige, at hvordan Venstrepartiets Stilling vilde være til Forslaget og til dets Enkeltheder, det maatte vi ganske selvfølgelig tage vore Forbehold over for, hvad man ogsaa i Virkeligheden fra alle Sider har erkendt.

Endvidere skal jeg bemærke, at da de nævnte Samtaler var ført til Ende og vi havde haft Lejlighed til at se et Aftryk — man kan maaske sige et Korrekturafttryk — af dette Forslag, blev der ganske naturligt Tale om, hvordan man skulde behandle det. Resultatet af Forhandlingerne herom blev, at man fandt det naturligt, at den højtærede Indenrigsminister skitserede Forslaget i Landstingets Udvalg, hvilket ogsaa skete. Ved denne Fremlæggelse af Forslaget tilføjede den højtærede Indenrigsminister, at det var et Forslag, som der naturligvis kunde forhandles om, ligesom han nævnte, hvad

jeg i øvrigt i Forvejen havde bemærket, at Forslaget i sine Hovedretningslinier kunde paaregne Tilslutning fra mit Partis Formand og mig, uden at vi dog kunde siges at være bundet til alle Enkeltheder, selv om vi i Korrektur havde læst Forslaget. Det var en Fredag, Forslaget blev skitseret for Udvalget, og det blev ved den Lejlighed besluttet, at Udvalgets Medlemmer skulde have det tilsendt saa hurtigt som muligt, hvilket bevirkede, at det kom dem i Hænde som Søndagsbrev den følgende Søndag. Naar jeg i min følgende Fremstilling henviser til dette Forslag, vil jeg tillade mig at benytte Udtrykket „Søndagsbrevet“, ogsaa under Hensyn til, at jeg har Erfaring for, at det ellers let kan give Anledning til, at det høje Ministerium føler sig brøstholden, eller at man fra anden Side føler sig brøstholden, naar Forslaget nærmere skal karakteriseres, medmindre der anvendes meget lang, omstændelig Betegnelse.

Hvad indeholdt da dette Søndagsbrev? Det indeholdt et Forslag, som i sine Hovedretningslinier gik ud paa følgende, som jeg finder det rigtigt at gøre det høje Tings Medlemmer bekendt med, fordi det ikke har været tilgængeligt for Tingets Medlemmer i samme Forstand som selve Lovforslaget og de andre Ændringsforslag. Hovedtrækkene i Forslaget gik ud paa, at der skabtes Mulighed for en Lettelse paa 0,8 pCt. af den aarlige Ydelse fra Landkreditforeningernes Debitorer, altsaa en Lettelse, der svarede til 0,4 pCt. i hver Termin, og det var Forudsetningen dengang, at Lettelsen skulde komme alle de paagældende Debitorer til gode, for saa vidt de ikke gennem Konverteringen havde naaet en tilsvarende Lettelse. Hvilken øjeblikkelig Lettelse vilde nu dette medføre for Landbruget? Det vilde efter de Beregninger, som var foretaget af Indenrigsministeren, betyde en Lettelse paa 20 Mill. Kr. om Aaret i den aarlige Ydelse, og det var Forudsetningen, at dersom denne Lettelse kunde rummes inden for Afdragene, skulde Tingene, om jeg saa maa sige, hvile i sig selv. Dersom man var saa langt henne i Afdragsperioden, at man var i Stand til at naa en Lettelse som den, der var Tale om paa 0,8 pCt., vilde der ikke være Grund til at skaffe Midler paa anden Maade til Dækning af Resten, fordi der var ingen Rest. Men for en hel Række Debitorers Vedkommende vilde Forholdet stille sig saadan, at denne Lettelse ikke kunde rummes inden for Afdragene, og der maatte i saa Tilfælde fremskaffes et Tilskud